

Og når der som her efterfølgende er et justeringsbehov for lovgrundlaget, vil jeg i hvert fald anbefale Venstre at kigge på det, for man skal selvfølgelig altid være parat til at justere lovgivningen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 181: Forslag til lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet m.v.

Af arbejdsministeren (Jytte Andersen).
(Fremsat 17/1 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jan Petersen (S):

Ofte kan vi mangle egentlig holdningsprægede diskussioner i den politiske debat, men det giver dette lovforslag god anledning til.

Der er ofte irritation over, at vi diskuterer for meget økonomi, administration og teknik, men dette lovforslag har ingen administrative og økonomiske konsekvenser. Ofte kritiseres vi også for at fordybe os i detaljer, men for dem, der måtte have det behov, er der god anledning til at gøre det her. Når vi giver os i kast med et forsøg på at lovgive om et forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet på grund af race, hudfarve, religion, politisk anskuelse, seksual orientering og national, social eller etnisk oprindelse, er eksemplerne på hverdagens mange småproblemer jo næsten utallige, så for at

holde fast i det overordnede vil jeg tillade mig at citere fra den konvention, som bl.a. er grundlaget for, at vi nu skal lave egentlig lovgivning, nemlig FN-konventionen fra 1965:

»Enhver doktrin om overlegenhed på grundlag af raceforskelle er videnskabeligt urigtig, moralsk forkastelig, socialt uretfærdig og farlig, og intet hverken i teori eller praksis retfærdiggør racediskrimination nogetsteds.«

Det er lidt flotte ord, det er højstemte ord. Men lad os begive os ud i hverdagens Danmark, hvor den nøgterne kendsgerning over alle andre er, at det danske samfund og det danske arbejdsmarked anno 1996 har en række indvandrere og en række flygtninge, hvis ledighed er markant højere og af markant længere varighed end danskernes. Det må jo være udtryk for, at der foregår en direkte og en indirekte forskelsbehandling.

Vi har her i Danmark en række velkvalificerede mennesker fra de grupper, lovforslaget omhandler, som sagtens kan betjene de job, der er på det danske arbejdsmarked, både dem, der kræver høje og mange kvalifikationer, og dem, der kræver knap så meget. Derfor kan det ikke udelukkes – og det gør jeg heller ikke – at udvælgelse og afskedigelse af medarbejdere kan ske og også sker på usaglige grundlag, og at det i ansættelsesforholdene kan ske og reelt sker, at der stilles usaglige krav til medarbejderne, som er udtryk for en reel forskelsbehandling.

Jeg tror ikke på, at dette lovforslag løser alle problemerne, men det er godt løsningsbidrag. Vi tror, at lovforslaget dels kan skabe et holdningsmæssigt løft på området her i Danmark og dels kan skabe et øget ansvar hos dem, der agerer på det danske arbejdsmarked. Men det at kunne agere anstændigt over for disse grupper på arbejdsmarkedet kræver også, at vi lovgiver om det og dermed fjører denne lovgivning til de ligestillingslove, arbejdsmarkedet i forvejen er fortrolig med.

Begreber og fortolkninger er kendte faktorer på det danske arbejdsmarked, og derfor skulle det være en lettere opgave at gå til, end dengang lovgivningsmagten måtte undersøge, hvorledes kvinderne kunne få en mere markant og anstændig placering på arbejdsmarkedet i forhold til mændene. Erfaringerne med ligestillingslovene er selvfølgelig ikke entydigt positive. Det har taget tid, lovene er blevet ændret undervejs, og der er stadig tvistigheder, som bl.a. skyldes, at hverdagen ikke altid opfører sig sådan, som vi ønsker det. Der er også meget, der